

Kniha Daniel — číslo devadesát jedna

Odhalení prorocké řeky: cesta skrze souvislosti mezi pohyby Danielových vidění

Jeff Pippenger

2024-02-24

Poznání, které bylo odpečetěno v hnutí prvního anděla, je znázorněno viděním u řeky Ulai v knize Daniel. Toto vidění představuje Danielovy kapitoly sedm, osm a devět a poznání, které bylo odpečetěno v hnutí třetího anděla, je znázorněno viděním u řeky Hiddekel, které představuje kapitoly deset, jedenáct a dvanáct. Spojitostí mezi oběma hnutími je mnoho. Obě hnutí jsou navzájem spojena sto dvaceti šesti lety od vzpoury roku 1863 až do času konce v roce 1989.

Obě doby konce jsou v každém hnutí vyznačeny „sedmi časy“ z Leviticu dvacáté šesté kapitoly. Pohanství a poté papežství pošlapávaly svatyni i zástup až do doby konce roku 1798. Od vzpoury roku 1863 až do roku 1989 docházelo k duchovnímu pošlapávání, jak je znázorněno čtyřmi ohavnostmi v osmé kapitole Ezechiele.

Čtyřicet šest let od konce prvního rozhořčení až do konce posledního rozhořčení v roce 1844, během nichž Kristus vystavěl duchovní chrám, do něhož náhle vstoupil 22. října 1844, je obdobou doby konce v roce 1989 až do brzy přicházejícího nedělního zákona, kdy Kristus znovu staví duchovní chrám, do něhož náhle přijde v hodině velikého zemětřesení ze Zjevení jedenáct.

Když roku 1844 přišel třetí anděl, Posel smlouvy se náhle objevil, aby očistil syny Léviho; avšak do roku 1863 tito nevěrní Levité odmítli Mojžíšovo poselství předané skrze Eliáše a obrátili se k bloudění na poušti. V tomto procesu zkoušky „stavitelé“ nakonec zavrhnou „úhelný kámen“ „sedmi časů“ a poté přejdou od hnutí Filadelfie ke sboru Laodiceje. V posledních dnech, když Posel smlouvy náhle přijde do svého chrámu, při brzy přicházejícím nedělním zákonu, použije věrné Levyty, aby povolal své jiné stádo. Věrní posledních dnů přejdou od „církve“ Laodiceje k „hnutí“ Filadelfie.

Hnutí prvního anděla zveřejnilo své formalizované poselství dvě stě dvacet let po vydání Bible krále Jakuba a hnutí třetího anděla zveřejnilo své formalizované poselství dvě stě dvacet let po vyhlášení Deklarace nezávislosti. Formalizované poselství obou hnutí bylo zmocněno naplněním prorockví o islámu, které bylo označeno sestoupením anděla. Příchod anděla určil počátek „rozpravy“ ve druhé kapitole Abakuka a vedl ke zveřejnění Abakukových tabulí.

Zmocněné poselství znázorněné Chabakukovými deskami vedlo ke zklamání, které uvedlo čas prodlení, jenž vedl k poselství Půlnočního volání a vyústil v naplnění poselství Půlnočního volání. Paralely, které mezi těmito dvěma hnutími existují, jsou přesvědčivým důkazem pro ty, kdo jsou ochotni vidět, že všechny prvky milleritské historie jsou spojeny s dějinami sto čtyřiceti čtyř tisíc a v nich se opakují. Časové období pozdního deště je předobrazeno v milleritském hnutí a naplňuje se v hnutí Future for America. Inspirace opakovaně sděluje těm, kdo jsou ochotni slyšet, že jej obdrží pouze ti, kdo rozpoznají pozdní déšť.

Období, hnutí a poselství pozdního deště jsou všechny znázorněny v dějinách mileritů a slovo „rozpoznat“ vyjadřuje spatření něčeho, co jste již dříve viděli. Jediný způsob, jak spatřit období, hnutí a poselství pozdního deště, je rozpoznat, že byly znázorněny v dějinách mileritů. Byly také znázorněny v ostatních posvátných reformačních hnutích. Milleritské hnutí bylo počátečním hnutím, které představuje závěrečné hnutí, a proto obsahuje mnohem více přímých odkazů než dřívější reformační hnutí. Nese také pečeť Alfy i Omegy, který vždy znázorňuje konec věci jejím počátkem.

V mileritském hnutí byly položeny základy a ústředním pilířem byla osmá kapitola knihy Daniel, verše třináct a čtrnáct. Jsem si vědom, že sestra Whiteová označuje čtrnáctý verš za ústřední pilíř a základ, avšak skutečností je, že čtrnáctý verš je odpovědí na otázku třináctého verše. Odpověď je prázdná, není-li porozuměno otázce, která tuto odpověď vyvolává. Třináctý verš vymezuje vidění o pošlapání, jež je vykonáno dvěma pustošícími mocnostmi, a čtrnáctý verš je viděním Krista, který obnovuje svatyni a zástup, jež byly pošlapány. Tato dvě vidění jsou přímo spojena souvislostí, gramatikou a Palmonim, Podivuhodným Počtářem.

William Miller byl použit k určení základních pravd, jimiž byly Daniel 8,13–14. Prvním klenotem, který objevil, bylo „sedm časů“, jež představuje pošlapávání z verše třináctého, a rámcem, na němž vystavěl celou svou prorockou stavbu, byl motiv „dvou pustošících mocností“, znázorněný ve verši třináctém. Miller správně rozpoznal, že „ustavičná“ ohavnost z verše třináctého byla pohanství a přestoupení pustošící moci bylo papežství. V tomto smyslu samotným „základem“ Millerova rámce a „základem“ základu i ústředního pilíře bylo porozumění, že „ustavičná“ v osmé kapitole představovala pohanství. Základem vzrůstu poznání z milleritské historie bylo, že „ustavičná“ z osmé kapitoly knihy Daniel představovala pohanství, a inspirace pečlivě zdůraznila, že „ti, kdo hlásali poselství o hodině soudu, měli správný pohled na ustavičnou“.

Základem světla, jež je v roce 1989 v době konce znázorněno jako „rozmnožení poznání“, je také „ustavičná“. Je to jednoduše další božská paralela. Aby bylo možné rozpoznat rozmnožení poznání, které je znázorněno v posledních šesti verších 11. kapitoly Daniela, je nezbytné použít spisy Ellen Whiteové. Ve svých spisech označuje, že dějiny verše třicátého prvního z 11. kapitoly Daniela se budou opakovat v závěrečných verších 11. kapitoly Daniela. Bez tohoto inspirovaného vodítka by porozumění paralelním dějinám verše třicátého prvního ve vztahu k veršům čtyřicátému a čtyřicátému prvnímu bylo mnohem obtížnějším úkolem.

„Každodenní oběť“ v knize Daniel představuje pohanství a je základem základů pro millerity a je základem poselství pro hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Je to také pravda, která byla záměrně proměněna v blud prostřednictvím „lži“, jež byla zavedena do třetí generace laodicejského adventismu, která byla předobrazena třetí ohavností „žen plačících nad Tammúzem“ v osmé kapitole Ezechiele a kompromisem představovaným třetí církví v Pergamu.

Božské vedení, které usměrňuje úlohu „každodenní“ jako otázky v době pozdního deště, je naprosto ohromující a přesahuje veškerou možnost lidské konstrukce. Čtvrtá generace laodikejského adventismu je zobrazena, jak se klaní slunci, a tím představuje přijetí znamení šelmy. Sestra Whiteová uvádí, že přijmout ono znamení znamená dospět ke stejnému smýšlení

jako šelma a že ti, kdo se dostanou do zmatku ohledně významu antikrista, nakonec skončí na straně člověka hříchu. To vše je znázorněno staršími muži v Jeruzalémě v osmé kapitole Ezechiela.

Ve třetím a čtvrtém pokolení Bůh soudí ty, kdo Ho nenávidí, a tento soud je vykonáván v době, kdy druhá skupina přijímá pečeť Božího schválení. Právě ten oddíl Písma, který poskytl Williamu Millerovi světlo, jež potřeboval k rozpoznání, že „každodenní“ v knize Daniel je představováno pohanským Římem, je nejpřímější identifikací člověka hříchu, před nímž se v osmé kapitole Ezechiele klanějí staří muži. Tato kapitola označuje papeže druhé pustošící moci a zároveň označuje pohanství první pustošící moci. A pravda, která je předmětem onoho oddílu, je úloha pohanského Říma, jenž je ve 2. Tesalonickém mocí, která zadržuje papežství od vystoupení na trůn až do roku 538.

„Každodenní“, která byla Millerovou základní pravdou a umožnila mu vytvořit prorocký rámec založený na dvou pustošících mocnostech, jež pošlapávají svatyni i zástup, je tou pravdou, kterou Pavel označuje jako pravdu zavrženou, a která v posledních dnech přivádí mocné bludy na ty, kdo tuto právě onu pravdu nemilují. V souladu s paralelními dějinami umožnila tatáž pravda, která je základní pravdou, organizaci Future for America vytvořit prorocký rámec o závěrečném trojím spojení v posledních dnech.

Nejen to, ale tato základní pravda, která je základní pravdou pro obě paralelní dějiny, je proměněna ve „lež“, jež se stává základním bludem i Pavlovým mocným oklamáním, neboť tvoří rámec falešného poselství pozdního deště o „pokoji a bezpečí“, hlásaného muži, kteří už nikdy více nepozdvihnou svůj hlas a neukážou Božímu lidu jeho přestoupení. „Každodenní“ představuje základ jak hnutí prvního, tak i třetího anděla, a když vzbouřenci z Laodiceje převrátili jeho význam naruby tím, že satanský symbol označili za symbol Krista, stal se tento falešný symbol základem padělaného poselství falešného pozdního deště.

Zůstaňte stát a žasněte; křičte a volejte: jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. A všechno vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají učenci se slovy: Čti to, prosím; a on říká: Nemohu, neboť je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo není učený, se slovy: Čti to, prosím; a on říká: Nejsem učený. Proto Hospodin řekl: Protože se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mne ctí, ale své srdce ode mne vzdálil a jejich bázeň přede mnou je naučeným lidským příkazem, proto, hle, budu i nadále činit s tímto lidem podivuhodné dílo, podivuhodné dílo a div; neboť moudrost jejich mudrců zahyne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Běda těm, kdo se hluboko snaží skrýt svou radu před Hospodinem, jejichž skutky jsou ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Věru, vaše převrácení věcí bude pokládáno za hrnčířskou hlínu: zdali dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mne? anebo utvořená věc řekne o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum? Izajáš 29,9–16.

Všichni proroci mluvili o posledních dnech a otevřeně lhát s cílem převrátit význam „každodenního“ naruby těsně napodobuje definici neodpustitelného hříchu. Prohlásit člověka za navždy ztraceného přesahuje schopnost i mravní oprávnění lidí vůči jiným lidem, avšak to není to, co je zde označováno.

Ti v Izajáš, kdo převracejí věci naruby, což je prostě jiné vyjádření toho, co Izajáš jinde označuje jako nazývání tmy světlem nebo světla tmou, jsou ztotožnění se starci, kteří vládou Jeruzalému, když je znázorňován jejich konečný soud.

Běda těm, kteří nazývají zlo dobrem a dobro zlem, kteří vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kteří vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! Běda těm, kdo jsou moudří ve svých vlastních očích a rozumní sami před sebou! Běda těm, kdo jsou silní v pití vína a udatní v míchání opojného nápoje; kteří za úplatek ospravedlňují bezbožného a odnímají spravedlivému jeho spravedlnost! Proto, jako oheň požírá strniště a plamen stravuje plevy, tak jejich kořen bude jako hniloba a jejich květ se rozplyne v prach, neboť zavrhlí zákon Hospodina zástupů a pohrdli slovem Svatého Izraele. Proto se roznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, vztáhl proti nim svou ruku a bil je; hory se chvěly a jejich mrtvoly ležely roztroušeny uprostřed ulic. Přes to všechno se jeho hněv neodvrátil, ale jeho ruka je stále vztažena. I pozdvihne korouhev národům zdaleka a zapíská na ně od končin země; a hle, přijdou rychle a hbitě. Izaiáš 5,20–26.

Boží korouhev (sto čtyřicet čtyři tisíc) je vyzdvižena jako korouhev při brzy přicházejícím nedělním zákonu, kdy „se roznítil hněv Hospodinův proti jeho lidu“ a On „vztahuje proti nim svou ruku“, „bije je“ a „jejich mrtvá těla budou roztrhána uprostřed ulic“. Uprostřed ulic jsou ulice Jeruzaléma, když je ničícím andělům v deváté kapitole Ezechiele přikázáno, aby vyšli „a bili; ať vaše oko nešetří, ani nemějte slitování: pobijte docela starce i mládence, panny i malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému muži, na němž je znamení; a začněte od mé svatyně. I začali od starších mužů, kteří byli před domem.“ Ezechielovi „starší muži“, o nichž sestra Whiteová uvádí, že měli být strážci lidu, jsou Izajášovými „opilci Efraimovými“, kteří v kapitolách dvacet osm a dvacet devět „obracejí věci vzhůru nohama“.

V páté kapitole jsou to ti, kteří jsou „bohatýři v pití vína a muži udatní v míchání opojného nápoje; kteří za úplatek ospravedlňují ničemného.“ Vydáním knihy Questions on Doctrine se starověcí mužové napili z kalicha odpadlého protestantismu a předložili falešné evangelium ospravedlnění, které tvrdí, že lidé nemohou být posvěceni, že Kristus je naším Zástupcem, avšak nikoli naším Příkladem. Tímto způsobem kniha ospravedlnila ničemné za odměnu přijetí mezi padlými církvemi odpadlého protestantismu. Tento oddíl označuje jejich konečný soud a důvodem tohoto soudu je, že „pohrdli slovem Svatého Izraele“. Učinili tak tím, že odmítli porozumění „každodenní oběti“, předložené těm, kteří hlásali poselství hodiny soudu, a tím, že se napili z kalicha odpadlého protestantismu.

V dané pasáži obracejí sladké v hořké a hořké ve sladké. Poselství, které je v ruce anděla, když sestupuje, je sladké, avšak závěr tohoto poselství je hořký. Tvrdí, že pravé poselství pozdního deště, které začíná, když anděl sestupuje, je hořké, a v závěru ztotožňují sladké falešné poselství pokoje a bezpečí, neboť si nemohou pomoci, aby nepřevraceli věci naruby.

Pasáž, v níž je tento hřích znázorněn, se nachází na konci doby jejich společné zkušební lhůty. Je proto namístě vidět, že jejich jednání, jímž ztotožňují satanské dílo pohanství s dílem Kristovým, je prorockou paralelou k neodpuštělnému hříchu, totiž ke ztotožnění díla Ducha Svatého s dílem satanovým. Vložení „lži“ do třetí generace adventismu poskytlo základní logiku jejich falešného poselství o pozdním dešti a nakonec na ně přivádí mocné blouzení. Právě pasáž, v níž Miller

dospěl k pochopení správného významu „každodenní oběti“, je místem, kde jsou vyličení jako poražení.

„Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nenastane, dokud nejprve nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn ztracení, který se protiví a povyšuje nade všecko, čemu se říká Bůh nebo co se uctívá, takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím a bude vydávat sám sebe za Boha. Což nepamatujete, že jsem vám to říkal, když jsem byl ještě u vás? A nyní víte, co zadržuje, aby byl zjeven ve svůj čas. Neboť tajemství nepravosti již působí; jen dokud ten, kdo nyní zdržuje, nebude odstraněn z cesty. A pak bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán zahubí dechem svých úst a zničí jasem svého příchodu; ten, jehož příchod je podle působení satana se vší mocí, znameními a lživými zázraky a se všelikým svodem nepravosti mezi těmi, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni. A proto jim Bůh pošle mocné blouzení, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti. 2 Tesalonickým 2,3–12.

Proroci hovoří o posledních dnech více než o kterýchkoli jiných předchozích posvátných dějinách, a to platí i o tomto úseku. Základ Millerova rozmnožení poznání je zároveň základem rozmnožení poznání, které přišlo v roce 1989, neboť správné porozumění prorockým dějinám spojeným s „ustavičnou obětí“ popisuje dějiny čtyřicátého a čtyřicátého prvního verše jedenácté kapitoly Daniela. To znamená, že pokud student prorockví nerozumí úloze pohanství a jeho prorockému vztahu k papežskému Římu, nebude schopen rozpoznat, že dílo, které nejprve zadržovalo vzestup papežství a poté papežství posadilo na trůn země, bylo vykonáno pohanstvím, a že toto dílo je předobrazem úlohy šelmy ze země ze třinácté kapitoly Zjevení, která nejprve papežství zadržuje, avšak poté se mění a posazuje je na trůn země. Úloha šelmy ze země ze třinácté kapitoly Zjevení je představena jako budoucnost Ameriky.

V našem příštím článku budeme pokračovat v našem zkoumání odpečetění světla řeky Hiddekel.

„Ten, jenž vidí pod povrch, jenž čte v srdcích všech lidí, říká o těch, kterým se dostalo velkého světla: ‚Nesou zarmoucení ani užaslí nad svým mravním a duchovním stavem.‘ Ano, vyvolili si své vlastní cesty a jejich duše nachází zalíbení ve svých ohavnostech. I já vyvolím jejich poblouzení a uvedu na ně to, čeho se děsí; protože když jsem volal, nikdo neodpovídal; když jsem mluvil, neslyšeli; ale páchali zlo před mýma očima a volili to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ Bůh jim pošle mocné blouzení, aby uvěřili lži,‘ protože ‚nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni,‘ ‚nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může ošálit mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti jednáte v mnohém podle světské prozíravosti a hřešíte proti Jehovovi? Ó, je to veliké oklamání, podmanivý blud, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, zbohatli a ničeho nepotřebují, ačkoli ve skutečnosti potřebují všechno.‘“

„Bůh se nezměnil vůči svým věrným služebníkům, kteří uchovávají svá roucha neposkvřená. Mnozí však volají: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ zatímco na ně přichází náhlá zkáza. Nebude-li zde

důkladné pokání, neponíží-li lidé svá srdce vyznáním a nepřijmou-li pravdu tak, jak je v Ježíši, nevejdou nikdy do nebe. Až v našich řadách nastane očištění, nebudeme již odpočívat v pohodlí a chlubit se, že jsme bohatí, zbohatli jsme a nic nepotřebujeme.

„Kdo může pravdivě říci: ‚Naše zlato je přetavené v ohni; naše roucha jsou neposkvrněná světem‘? Viděla jsem našeho Učitele, jak ukazoval na roucha takzvané spravedlnosti. Když je strhl, odhalil nečistotu pod nimi. Poté mi řekl: ‚Což nevidíš, jak okázale zakryli svou nečistotu a zkaženost charakteru? ‚Jak se stalo věrné město nevěstkou!‘ Dům mého Otce se stal domem kupeckým, místem, odkud odešla božská přítomnost a sláva! Z této příčiny je zde slabost a schází síla.‘“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.